

tur var naaet til den sidste Børstenbinder i Antoni-stræde eller havde været inde i Jomfru Jordans Lejebibliotek i Silkegade for at bytte en Bog for sin Kone, vendte han om og gik hjem.

I Almindelighed varede det dog endnu et Par Timer, inden han naaede tilbage til Hjertens-frydgade. Det var nemlig hans Vane at stille sig op paa alle Gadehjørner for at betragte de her sammenflydende Strømme af Mennesker og Vogne. Navnlig havde han trods sine firsindstyve Aar og sine rindende Øjne et langtskuende Blik for alle Tjenestepiger og særlig for dem, der gik med bare Arme. Hændte det, at en saadan i Forbifarten strøg ham tæt forbi, tilhviskede han hende en eller anden Kærlighedserklæring og skyndte sig derpaa fnisende afsted med dukket Hoved.

Hertil kom, at han nødvendigvis ogsaa skulde standse et Øjeblik udenfor Butiksvinduerne for at betragte de udstillede Varer og indprente sig Pri-serne paa alt lige fra Uldhandlernes Underbe-klædningsgenstande til Guldsmedenes Diamant-smykker, — ikke fordi han havde til Hensigt ved Lejlighed at gøre Indkøb af disse Ting (heri var han lovlig forhindret alene af den Grund, at hans Kone, altfor vel kendt med hans Svaghed overfor Kvindekønnet, aldrig betroede ham Omgang med Penge); men med sine tomme Lommer fandt han en Tilfredsstillelse i at gaa ind i Butikerne og nyde de Handlendes Høflighed, lade sig de forskellige Varer forevise, spørge om Prisen paa de kostbareste og derpaa tøfle af med den Besked, at han skulde „lade høre fra sig“.

Eftermiddagen tilbragte Højbaadsmanden hjemme i sin Dagligstue — „Salen“, som den kaldtes paa Nybodersproget — et kahyllignende, lavloftet Rum